

Tato diplomová práce se zabývá vztahem práva a morálky z pohledu soudce aplikujícího právo. Odráží se od definice morálky jako normativního systému, který určuje co je dobré a co špatné, přičemž špatné trestá vnitřní sociální sankcí. Takto pojatá morálka je k právu, co se obsahu týče, ve vztahu průniku množin. Existuje oblast, ve které by měly platit pouze normy morální, oblast pouze pro normy právní a taková oblast, kde se obsah norem morálních i právních překrývá.

Morálka může do rozhodování soudce při aplikaci práva pronikat nejméně třemi směry. Zákonodárce může v zákoně přikázat soudci, aby vtáhl morální normu do svého rozvažování. V českém právu je takovým příkazem institut dobrých mravů, použitý například v ustanovení § 3 nebo § 39 občanského zákoníku.

Podle fenomenologické hermeneutiky je jakákoliv interpretace, tedy i interpretace právní, podmíněna existencí před-struktur. Těchto před-struktur se nemůžeme zbavit, tvoří nutný interpretační rámec interpretující osoby. Součástí před-struktur je i morální cítění, či morální stanovisko interpretující osoby. Skrze před-struktury se morálka může vědomě i nevědomě promítat do rozhodování soudce.

Posledním případem průniku morálky do práva v rozhodovací praxi soudu je použití morálního argumentu v právní interpretaci. Ten je možné použít teprve, pokud argumenty s větší mírou formalizace důvodů jejich platnosti neposkytnou dostatečně přesvědčivé řešení. Zároveň je třeba mít na paměti, že každý argument použitý v právní interpretaci musí být, vzhledem k povaze právního diskursu a požadavku přezkoumatelnosti, racionálně zdůvodněný.